

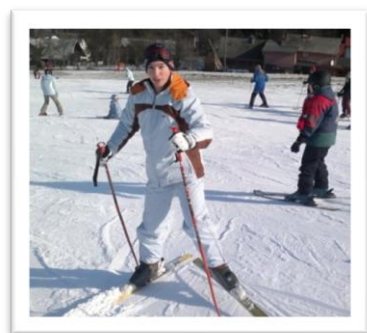
Sítábori beszámoló

Hétfő reggel elindult a síelni vágyó csapat a Neumann elől, Fejes Krisztián bácsi vezetésével. Jó hosszú út állt előttünk, ami alatt a csapat nagy része kipihente a hétvége fáradalmait. Volt, aki zenehallgatással töltötte a hosszú időt és volt, aki az ismerkedéssel vagy alvással. Útközben Murányi tanár úr történelmi beszámolót tartott az egyes településeken. Körülbelül 8 óra utazás után megérkeztünk a híres nevezetes Zywiecbe, amiről már tanár úr oly sokat mesélt. Elfoglaltuk a szállást, majd jóízűen elfogyasztottuk a vacsorát.

Másnap kimentünk a sípályára és beosztottak minket az egyes oktatókhoz. Szász Csaba, Farkas Dóra valamint Hegymegi Sanyi bácsi vezetésével megkezdődött eséseink sorozata. Az első feladatunk az volt, hogy álljunk be egy sorba és csatoljuk fel a léceket. Ez még igen könnyen ment, de miután felcsatoltunk, a tömeg nagy része akaratlanul is elhagyta a sort és így nem győztük egymást fölsegíteni a hókupacokból. Első próbálkozásra a hóékét akarták nekünk megtanítani, de mindenki csak esett a feladat végrehajtása helyett. Az első nap végére felmerészkedtünk a pálya tetejére, ami már megrettentett 1-2 embert. Tibike is egyre ügyesebbnek érezte magát, mikor egy magányosan álldogáló embert sikerült felborítania. A nap végére mindenki nagyon elfáradt, mivel felvonó nélkül kellett minden egyes alkalommal megmászni a hegyet.

Második nap egy újabb pályára vezetett utunk, amire egy libegős felvonóval jutottunk fel, miközben a magasból csodálhattuk a gyönyörű tájat. Az újabb lejtők sokkal meredekebbek voltak, mint amin tanultunk, ezért az első lejtővel Csabi tanár úrral több, mint egy óráig is eltartott. Nehezünkre esett a csákányos felvonó használata is. Egyszer mikor Tomi és Laci kiesett a felvonóból egy külföldi odakiabált nekik, hogy: "Budapest?" Aztán jól kinevette őket.

Az ügyetlen felvonózásból egyből kitalálták, hogy magyarok vagyunk. Akinek balul sült el a felvonózás, mehetett az erdőn keresztül, ahol jobb esetben derékig is ért a hó, amit sikerült megtapasztalnunk személyesen is. Miután kikászálódunk az erdőből folytatódott a síelés. Ezen a napon sikerült megsérülnie pár embernek, például Evelinnek, akinek sajnos be is kellett gipszelni a lábát, s ezen felül mindenki szerzett szép lila foltokat.

A harmadik napon megint egy új pályára merészkedtünk, ahol megtanultunk párhuzamos léccel síelni, vagyis először csak az alapokat, majd a farolást és még a szlalomozást is gyakoroltuk. A nap végén éhesen tértünk vissza a szállásra, ahol már harmadik napja is krumplit és húst ettünk.

A következő nap is ezekre a lejtőkre tértünk vissza, ahol olyan köd várt minket, hogy szinte harapni lehetett. Izgalmas volt ebben a nagy ködben száguldozni, mivel csak az orrunk hegyéig láttunk és az ösztöneinkre kellett hagyatkozni.

A pénteki napon ugyancsak köd volt, de ez senkinek sem szegte kedvét és már mindenki nagyon jól tudott uralkodni a síléce felett. A visszavezető úton a síoktatók megdicsérték minket valamint tanítottak nekünk egy dalt a síelő gyerekről, aki sose kesereg, mert van a lónak jó nagy feje, búsul eleget. Az est végén játékos vetélkedőn vettünk részt, ahol elsőként verset kellett írunk, majd pantomim játékot kellett bemutatnunk az addigi tábori élményekről. Sokan az eséseket parodizálták ki, de volt, aki a tanárokat, amint az autókat pakolgatták el az útból, hogy elférjen tőlük a busz. Ezt követően kvízkérdéseket tettek fel csapatonként, amikre kevésbé tudtuk a válaszokat. A vetélkedő végén eredményhirdetést tartottak ahol csokival jutalmaztak minket.

A Szombatot senki sem várta, mert ez volt az utolsó nap amikor síelhettünk. A délelőttünk gyorsan eltelt mert a síversenyen vettünk részt, ahol szlalomozni kellett minél gyorsabban. Sajnos a délután folyamán nem is tudtunk sielni mert Barbikának is sikerült komolyabban megsérülnie. Eljött az utolsó este ahol az

eredményhirdetésekre került sor. A síverseny győztese fiú kategóriában Rusznyák Gergő, lány kategóriában Bárány Ivett lett. Mindenkinek nagyon tetszett a tábor, az estétkénti felejthetetlen kártyaparti és a lengyel finomságok, meg azok a különböző színű, de ugyanolyan ízű levesek, amikből bőven falatozhattunk. Vasárnap a reggeli után már ültünk is be a buszba, hogy induljunk vissza Magyarországra, hogy kipihenjük a síelés fáradalmait.

Máté Bernadett
&
Pilinyi László
10T

Zywieci sítábor

Februárnak elején, a tanórákon feszülten ültünk,

Mert az egész hónapban táborra készülődtünk.

Tanulás helyett a síelésen járt az eszünk,

És végig csak azt hajtogattuk: Mikor megyünk?

Végül elérkezett a sítábor előtti vasárnap,

Ezért elkezdtük bepakolni a kajákat, ruhákat.

Miután vasárnap mindenki visszaért,

És amint reggel fiú és lány is felkelt,

Hétfőn reggel a busz beindult,

Így az osztály lengyelbe elindult.

Most az osztály öröme kíséretet kaptunk,

Így a táborba még többen mulattunk.

A hét alatt egy lengyel koliba voltunk,

És bemelegítésnek reggelente kocsikat pakoltunk.

Mikor első nap kiértünk a sípályára,

Az első próbálkozásokkal leültünk a talajra.

Eleinte az esések nagyon viccesek voltak,

De szerencsére csak apróbbak akadtak.

A haverokkal volt egy négyes csúzásunk,
Barbi, Én, Rico, Judit háttal leindultunk.
De voltak még ennél is viccesebb percek,
Mikor Gabinak a Pályatetőn pisilnie kellett.
A síelés, mint minden bemelegítéssel kezdődött,
Amit szerencsére mindenki leküzdött.

Ezután jött az egész sítábornak a java,
Melyen segített, hogy a hegynek csúszott az oldala.

És így oldalazva kellett felmenni,
De a léceket nem lehetett levenni.
Mikor már nagy nehezen feljutottunk,
Az jött sorra, hogy most lecsúszunk.
Ez úgy összességében nem ment nehezen,
Csak eleinte nem lehetett megállni ilyen csúszós terepen.
A harmadik pálya, hol csak csákányos felvonó volt,
Ott voltak, akik az mondták, na, elég volt a hóból.
Én ekkor menten másodszor ilyen módon,
De sajnos félúton már ki se látszottam a hóból.
Ezt látván Dudás tanár úr legközelebb velem jött,
És felfelé menet akárcsak én a hóban kikötött.
Ezek után inkább megpróbáltam egyedül,
Reménykedtem abban, hátha így majd sikerül.
Végül nagy nehezen feljutottam,
És Sanyi bá kíséretében esősen lesiklottam.
Ezen a napon sokak kezdtek belejönni,
Én pedig már megszerettem a hóba benne ülni.
Esténként az aulába jó páran kártyáztunk,
Vagy a kinti boltba keresgélve bókászunk.
Péntek este a finom vacsora után,
A vetélkedőn jó páran gondolkodván,
Fejtettük és átértük a feladatokat,
Melyeken nevettünk, jaj de nagyon sokat!
Nekem a legjobban a pantomim tetszett,
Igazán azt találtam viccesnek.
Így összességében ez a hét nagyon jó volt,

És szerencsére amerre néztem arra csak hó volt.
Bár síelni rendesen nem tanultam meg,
De örülök, hogy itt személyiségem is részt vett.
Én még maradtam volna pár napig, hétig,
De akkor se unnám meg, ha itt lennék még egy évig.
Az a két baleset, ha nem jött volna közbe,
Akkor mindenki mondhatta volna, hogy élvezte.
De mondjuk, én nem azt írom, hogy mi volt a legrosszabb,
Hanem azt, hogy mi volt a legjobb, a sípálya, a leghosszabb.
Ha lehetne, ezt a hetet megismételném még egyszer,
De ha igazat akarok írni, akkor még négyszer.
Csak azokat sajnálom, akik nem jöttek,
Mert azok ezekben az élményekben nem részesültek.
Az volt a legszebb, hogy a pályán szép volt a fehér hó,
És még egyszer utoljára: SÍ HÓ SÍ HÓ HEJHÓ!!!

Béres Imre 10T

